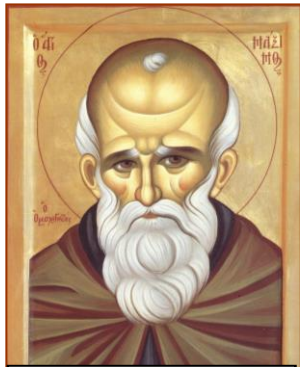

21 IANUARIE: PRĂZNUIREA SFÂNTULUI CUV. MAXIM MĂRTURISITORUL

Dreptarule al Ortodoxiei, învățătorule al drepte credințe și al curăției, luminătorule al lumii, podoaba monahilor cea de Dumnezeu insuflată, Maxim, înțelepte, cu învățăturile tale pe toți i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

(Troparul Sf. Maxim Mărturisitorul)

Sf. Maxim
Mărturisitorul
Icoană

Sfântul Maxim Mărturisitorul a fost teologul cel mai reprezentant al secolului al VII-lea. S-a născut la Constantinopol, în anul 580, și a primit o educație aleasă. A fost numit primul dintre secretarii împăratului Heraclie, dar la scurt timp și-a părăsit postul, și la vârsta de aproape 34 de ani a devenit călugăr. După ce s-a nevoit aspru în viața monastică, s-a dedicat din anul 633 până la sfârșitul vieții sale luptei împotriva monoteismului, erezie care susținea că Hristos are o singură voință, cea dumnezeiască, contrar învățării ortodoxe, care învăța că Hristos ca Dumnezeu și Om, are două voințe, cea dumnezeiască și cea omenească. Chiar dacă era un simplu călugăr, Sfântul Maxim a reușit, prin personalitatea sa energică, să direcționeze lupta teologiei ortodoxe timp de aproape 25 de ani. Aceasta l-a costat închisori, strâmtorări, exiluri, ponegriri. Pentru ca să fie oprit să vorbească și să scrie, i s-au tăiat limba și mâna dreaptă.

În cele din urmă, în luna august, anul 662, închis într-o temniță din Caucaz, a fost supus la chinuri și la bătrânețile sale. Și astfel a plecat la Domnul.

Din lucrările teologice importante prezentăm câteva dintre cele 400 "Capete despre iubire", pe care le-a scris la cererea preotului Elpidie. Este de ajuns să le cercetăm, așa cum Sfântul Maxim îl sfătuia pe Elpidie: "Te rog să le citești cu atenție, pentru că sensurile lor sunt încălcite, și cu toate că formularea pare simplă, trebuie mult studiu și aprofundare. Poate în acestea vei găsi ceva folositor pentru sufletul tău! "

❖ Iubirea este dispoziția bună a sufletului, care-l face pe om să nu prefere nimic altceva mai mult, decât să-L cunoască pe Dumnezeu. Dar este cu neputință să dobândească cu statornicie înlăuntrul lui această iubire cel care s-a lipit cu patimă de ceva dintre cele pământești.

❖ Să nu spui că doar credința în Hristos poate să te mântuiască. Aceasta este cu neputință, dacă nu dobândești și iubirea practică. Simpla credință, care nu este însoțită de fapte de iubire, nu folosește la nimic, de vreme ce și demonii cred și se cutremură.

❖ Așa cum amintirea focului nu încălzește trupul, la fel și credința fără iubire nu luminează sufletul cu cunoașterea lui Dumnezeu.

❖ Atunci când omul iubește un lucru, se alipește de acesta, și ca să nu se lipsească de el, le disprețuiește pe toate celelalte care-l despart de acel lucru. La fel și cel care-L iubește pe Dumnezeu cultivă

rugăciunea curată și alungă dinlăuntrul său orice patimă, care-l împiedică să ajungă la Acesta.

❖ Minte care se unește cu Dumnezeu și rămâne cu El în rugăciune și iubire, devine înțeleaptă, bună, puternică, iubitoare de oameni, milostivă, îndelung răbdătoare. Într-un cuvânt, dobândește toate cunoștințele dumnezeiești. Când se îndepărtează însă de Dumnezeu și se alipește de cele pământești, sau devine un dobitoc, încurcându-se în plăceri, sau devine o fiară, certându-se cu oamenii pentru lucrurile materiale.

❖ În toate faptele noastre Dumnezeu cercetează scopul pentru care le săvârșim. Adică, dacă le facem pentru Acesta sau pentru altceva. Deci, când vrem să facem un bine, să nu-l facem cu scopul să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu. Pe Acesta să-L avem în vedere, și toate să le facem spre slava Lui. Altfel, ne vom osteni fără să câștigăm nimic. (Sfântul Maxim Mărturisitorul, extras din: Glasul Sfinților Părinți – Ed. Egumenița)